Kitekint? - Siker és szeretet

2009 július 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Azt gondolnánk, hogy a liberális gazdaság korában - amikor a vállalkozói szabadság és szabadosság mind jobban elterjed - maga a munka is egyre inkább átalakul, és egyre lazábban, liberálisabban és könnyebben kell vennünk azt a valamit, amit munkának hívunk.

Szerz?nk, aki vezet? brit stratégiai tanácsadó, azt állítja, hogy épp ellenkez?leg, akkor leszünk sikeresek, ha a munka világának régóta kialakult és valójában igen konzervatív szabályait követjük. El?ször is tervezés nélkül nem megy: bárhol dolgozunk is, bármilyen munkát végzünk, terv szerint kell haladnunk. Érdemes hosszú távú stratégiai tervet készítenünk, ami akár több évtizedes id?horizonton rögzíti, hogy mivé szeretnénk válni, mit is szeretnénk kezdeni az életünkkel. Ez az életstratégia álmainkat és személyes vágyainkat tükrözi, azt az életcélt, amit a munkában töltött id?vel el kívánunk érni. Érdemes rövid távú célokat is kit?zni, ezek havi, éves és ötéves célok, amelyek részben a kötelez? feladatokból állnak össze, részben azonban életstratégiánk álmait és vágyait is tükrözik. A munka világában akkor lehetünk sikeresek, ha szeretjük azt, amivel a betev?t megkeressük. Ha nem szeretünk egy munkát, akkor nem leszünk képesek jól végezni, emiatt nem leszünk sikeresek, így nem jutunk közelebb életstratégiánkban szerepl? álmaink megvalósításához. Fordítva is igaz: azért kell a terv, hogy olyan munkát válasszunk, amit szeretünk, mert csak ennek révén váltjuk valóra élettervünket. Az egyre élesebb versenyben csak az lehet sikeres, aki szereti a munkáját, mert ez mozdítja meg valamennyi képességünket és tehetségünket. A szeretet csodákra képes, de ezekre a csodákra a mai gazdaság mai munkahelyein már szükségünk is van a sikerhez. A teljesítményt egyre er?sebben olyan lelki, érzelmi és értelmi tényez?k határozzák meg, amelyek befagynak, ha gyomrunk görcsbe rándul, amikor "kirándulást teszünk" munkahelyünkre, de áramlanak, ha a szeretet feloldja ?ket.

Szerz?nk szerint a munka világában ma is azok az aranyszabályok érvényesek, amelyek az ipari forradalom során kialakult szervezetekben, de van, ami még fontosabbá vált. Például a mosoly: bármilyen munkakörben dolgozunk, ha tehetjük, mosolyogjunk, mert ez belülr?l felold minket, és körülöttünk bizalmat kelt. A mosolyt nem lehet hamisítani, és az emberré válás hajnalán azért alakult ki, hogy jelezzük a többieknek: t?lünk nem kell félni, barátkozni és nem támadni jöttünk. Egy másik fontos szabály, hogy megtanuljuk mások haragját kezelni: egy der?s megjegyzés, nevetés és a feszültséget feloldó vicc többet ér, mint sok értelmes érv. Kétfajta dühvel találkozhatunk munkánk során: a valódival és a taktikaival. Ha azért dühösek ránk, mert rossz fát tettünk a t?zre, akkor bátran kérjünk bocsánatot. Azonban, ha mímelt haraggal próbálnak minket rávenni valamire, amit nem akarunk megtenni, akkor ez megfélemlítési kísérlet: ezt keményen verjük vissza. Ne engedjünk a megfélemlítésnek, mert csak rosszabb lesz. Soha ne személyeskedjünk, ügyet bíráljunk, ne személyt. Ha azt akarjuk, hogy elfogadják, amit mondunk, akkor ne ítélkezzünk mások felett. Tartózkodjunk a dühkitörésekt?l, legyünk mi a csillapítók, hiszen nem az lesz sikeres, aki óriási hullámokat kelt, hanem az, aki lovagol rajtuk. Többször tartsuk meg véleményünket magunknak, hiszen a véleménykifejtés egyetlen valódi oka az, hogy megkérdezik, mit gondolunk err?l vagy arról. Ne csapjuk be önmagunkat: sokszor nem azért mondjuk el borsos véleményünket, mert az emberiséget akarjuk jobbítani, hanem azért, mert saját hangunkat kívánjuk hallani, és úgy gondoljuk, hogy sokkal okosabbak vagyunk másoknál. Kevesebbszer érdemes egyik vagy másik vitázó mellé felsorakozni, mert könnyen lehet, hogy egyiknek sincsen igaza, ám valószín?, hogy mindkett? minket okol majd a vita elmérgesedéséért. Ha konfliktus van, tegyünk fel kérdéseket: ezzel lefoglaljuk a vitatkozókat, és talán világosabban látjuk a vita okait és a megoldást. Id?nként nem árt ismerni a különbséget részigazság és teljes igazság között: nem füllentés, ha csak az els?t mondjuk el.

Mindig készüljünk fel a következ? lépésre, és hitessük el másokkal, hogy már meg is tettük azt. Munkahelyén az nyer, akir?l azt tartják: ismeri a munkáját, gyakorlott, komoly ember, megbízható és felel?sségteljes, és azt tudja, amire szükség van. Minden szervezetben vannak olyanok, akik ugyan cím és rang szerint nincsenek az els?k között, mégis az ? véleményük dönt fontos ügyekben, mert a tulajdonos vagy a vezet? rájuk hallgat: nem árt ismerni ezeket az embereket. Mindig érdemes megérteni mások motivációját, mi hajtja ?ket a munkában, egyik vagy másik ügyben. Ez lehet a hatalom, a pénz, a hírnév, a bosszú, mások megsebzése és az a vágy, hogy megszerezzék mások szeretetét. Ezek közül egyik sem irányul a munka sikeres elvégzésére, tehát ha ezek a célok vezetik a környezetünkben m?köd?ket, akkor nagyon óvatosan kell eljárnunk velük. Különösen óvakodjunk azoktól, akiket az anyagi szükséglet, a félelem vagy a mohóság vezérel, mert ?k nem a közös célok elérése révén szeretnék elérni egyéni céljukat, hanem csak az utóbbit, de mindenáron. Velük szemben támaszkodjunk a barátokra és a szövetségesekre, akiknek a közös ügy a fontos, mert ezen keresztül képzelik elérni saját céljaikat.

(Richard Templar: The Rules of Work, A Definitive Code for Personal Success, Prentice Hall, Great Britain, 2003)

Matolcsy György, hetivalasz.hu

Ajánló